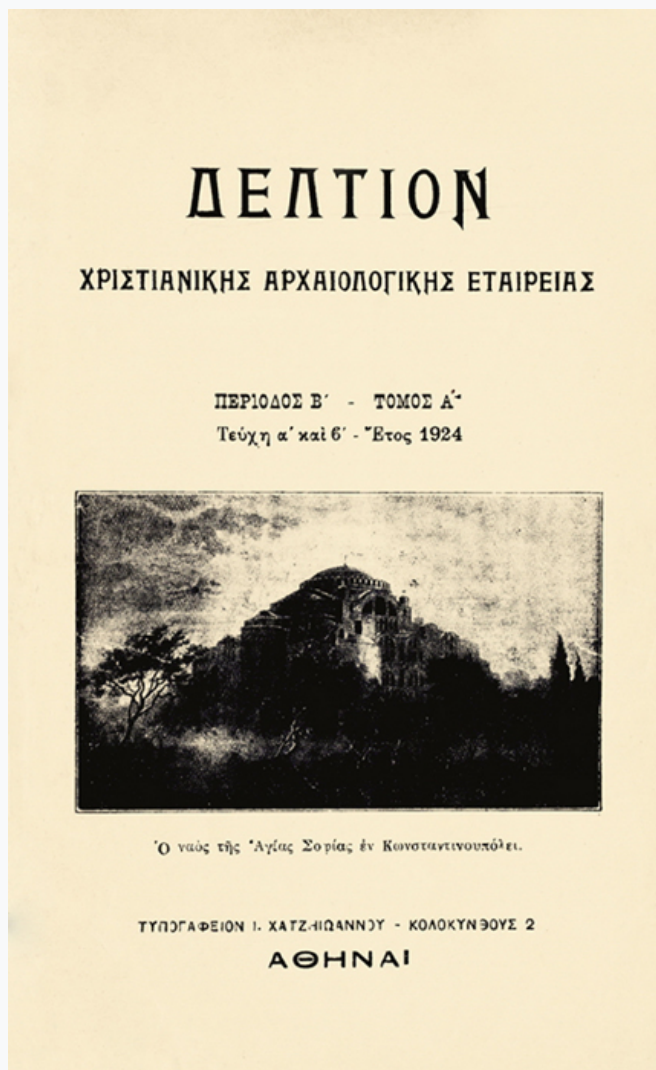

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 1, Αρ. 1 (1924)

Δελτίον ΧΑΕ 1 (1924), Τεύχη α'-β', Περίοδος Β'

Πρόλογος

(ΧΑΕ) ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ (ΧΑΕ). (2013). Πρόλογος. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 1(1), . ανακτήθηκε από <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/deltion/article/view/5430>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Πρόλογος

Δελτίον ΧΑΕ 11 (1924), Τεύχη α'-β', Περίοδος Β'

ΑΘΗΝΑ 1924

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀπὸ τοῦ 1911, τρία δηλ. ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Γ. Λαμπάκη, τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς χριστιαν. καὶ ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας καὶ τοῦ Μουσείου αὐτῆς, διεκόπη ἠλλείψει πόρων καὶ τὸ ἐπὶ εἰκοσαετίαν περίπου κατὰ διαλείμματα ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας **Δελτίον**, τὸ ὁποῖον περιελάμβανε πάσας τὰς ἐργασίας αὐτῆς, τὰ Πρακτικὰ τῶν συνεδριῶν καὶ συνελεύσεων, τὰς εἰς τὸ Μουσεῖον δωρεάς, τὰς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, Ἀνατολὴν καὶ Δύσειν περιοδείας τοῦ ἀοιδίμου Λαμπάκη, ὅσους ἦτο ἡ ψυχὴ καὶ ἡ κινήτριος δύναμις τοῦ ἐθνικωτάτου τούτου ἰδρύματος, καὶ πάντα ἐν γένει τὰ φοροῶντα τὴν Ἑταιρείαν. Εὐλόγως λοιπὸν μετὰ τὸν θάνατόν του ἡ Ἑταιρεία εὐρέθῃ τελείως ὀρφανὴ καὶ σχεδὸν εἰπεῖν θὰ διελύετο, ἐὰν μὴ οἱ ὑπολειφθέντες Σύμβουλοι, οἱ μᾶλλον πονοῦντες τὸ ἱερὸν τοῦτο ἴδρυμα, δὲν ἔσπευδον νὰ ἀναζωογονήσωσι ταύτην διὰ τῆς προσλήψεως νέων προσώπων ἐκ τῶν ἐγκριτοτάτων τῆς ἡμετέρας κοινωνίας καὶ ἐκ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ ἔργου τοσοῦτον εὐγενοῦς καὶ ἐθνικοῦ. Οὕτω ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀειμνήστου Προέδρου κ. Ἀνδροπούλου ἐτέθησαν αἱ βάσεις τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1913 αἰοῦνι ἀναουσταθείσης Ἑταιρείας, ὁπεφασίσθη δὲ τότε ἡ μίσθωσις Γραφείου, εἰς τὸ ὁποῖον περιουनेλέγησαν πάντα τὰ βιβλία, χειρόγραφα, αἱ φωτογραφίαι, τὰ σχέδια καὶ ἡ λοιπὴ ἐκτὸς τοῦ Μουσείου περιουσία τῆς Ἑταιρείας, ἥτις εὐρητο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ εἰς Κύριον ἀποδημήσαντος ἰδρυτοῦ.

Τὸ δὲ Μουσεῖον αὐτῆς, ὅπερ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐστεγάζετο ἐν τῷ ἐνιαυθῷ Ἐθν. ἀρχαιολογ. Μουσείῳ δι' Ἑπιτοκικῆς Διαταγῆς ἐσχάτως μετεκομίσθη τὸ μὲν πλεῖστον αὐτοῦ εἰς τὸ ἐν τοῖς ἰσογειοῖς τῆς Σιναίας Ἀκαδημίας **Βυζαντινὸν Μουσεῖον** τοῦ Κράτους, ἐλάχιστον δὲ τμήμα αὐτοῦ, κεντήματα δηλ. καὶ ὑφάσματά τινα, εἰς τὸ παρὰ τὸ Μοναστηράκι ἐντὸς τοῦ ὀθωμανικοῦ ἰζαμίου **Μουσείου χειροτεχνημάτων**.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μεταφορὰ αὕτη οὐδόλως ἔθιξε τὰ δικαιώματα τῆς ἀπολύτου ἐπὶ τοῦ Μουσείου ἰδιοκτησίας τῆς Ἑταιρείας, ἅτινα

τὸ Δημόσιον καὶ διὰ νέου ἐγγράφου ἀνεγνώρισεν ὡς τοιαύτην, ἀλλὰ καὶ πρωτόκολλα παραλαβῆς συνετάχθησαν ὑπὸ τῶν Μουσειῶν, ἐπὶ δὲ τῶν θέσεων, ὅπου ταῦτα θὰ τοποθετηθῶσι, θάναγράφηται τὸ ὄνομα τῆς Χριστιαν. Ἀρχαιολογ. Ἐταιρείας. Ὡς πρὸς δὲ τὸ Δελτίον, τούτου ἀπὸ πολλοῦ ἐπεθύμει ἡ Ἐταιρεία νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ συνεχίσῃ τὴν ἔκδοσιν, ἀλλ' ἀντίξοι περιστάσεις ἔνεκα τοῦ ἐνσκήφαντος καὶ ἐπὶ μακρὰ ἔτη διαρκέσσαντος ὀλεθροῦ τάτου πολέμου, ὅστις παρέλυσε πᾶσαν πνευματικὴν καὶ βιομηχανικὴν συγχρόνως ἐργασίαν, παρεκώλυσαν τὴν ἔκδοσιν, οὕτω δὲ μόλις σήμερον κατορθοῦται ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ διακαυῆς τούτου πόθου τοῦ τε Συμβουλίου καὶ τῶν Μελῶν αὐτοῦ ἂν καὶ αἱ συνθήκαι τοῦ βίου δὲν ἐβελτιώθησαν δυστυχῶς ὡς θάνεμενέ τις μετὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης.

Ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦ τελευταίου ψηφισθέντος Νόμου ἀπηγορεύθη ἡ περισυλλογὴ βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων ὑπὸ ἰδιωτῶν ἢ ρωμαϊσίων, οὕτω δὲ οὐδὲν νέον πρόσκημι ἐγίνετο εἰς τὸ ἡμέτερον Μουσεῖον, διὰ τοῦτο ἀπεφασίσθη ἵνα τὸ Δελτίον τῆς Ἐταιρείας προσλάβῃ ἀποκλειστικῶς ἐπιστημονικὸν χορηκίηρι, δηλωσιεύωνται δὲ ἐν αὐτῷ διατριβαί, μελέται καὶ ἀνακοινώσεις ἀφορῶσαι χριστιαν. καὶ βυζαντινὰ μνηεῖα καὶ πῖν ἐν γένει ὅπερ ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἡμετέρας Ἐταιρείας, ὡς καὶ περίληψις τῶν πεπραγμένων κατ' ἔτος ὑπ' αὐτῆς.

Θὰ ἐκδίδηται δὲ δις τοῦ ἔτους εἰς τὸ σχῆμα τῶν ἤδη ἐκδοθέντων Δελτίων καὶ εἰς τὸ αὐτὸ περίπου μέγεθος. Ἡ δὲ διεύθυνσις αὐτοῦ ἀνετέθη εἰς τὸν γενικὸν γραμματεῖα τῆς Ἐταιρείας ἔχοντα παρ' αὐτῷ ὡς συμβούλους καὶ συνεπιμελητὰς τῆς ἐκδόσεως τριμελῆ ἐκ Συμβούλων Ἐπιτροπῆν ἐκ τῶν μᾶλλον ἐδικῶν περὶ τὰ τοιαῦτα, ἰδίως τῆς βυζαντινολογίας καὶ ἀρχιτέκτονας. Ὑπὸ τοιούτου ὄρου καὶ μεθ' ἱεροῦ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐκδίδεται ἡ ἡ τὸ ἐνδέκτον τοῦτο τεῦχος εἰς συνέχισιν τοῦ πρὸ δωδεκαετίας τελευταίου ἐκδοθέντος δεκτίου τεύχους, εὐελπιστοῦμεν δ' ὀλοφύχως οὐ τοῦτο θέλει τύχει τῆς ἐπιδομασίας πάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ οὐ ταχέως θέλει καταλάβει περιφανῆ θέσιν μετὰ τῶν ἐπιστημονικῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων τῆς ἡμετέρας ἀναγεννηθείσης ἀπ' αἰῶνος Πατρίδος. Γένοιτο!

Ἡ Διεύθυνσις